

Č. 9046.

Školství: * Ustanovení § 20 zák. č. 22/1870 z. z. česk. neposkytuje interesentům subjektivního nároku na to, aby min. škol. zrušil veřejnou školu národní.

(Nález ze dne 7. února 1931 č. 1609.)

Věc: Obec H. (adv. Dr. Emil Hermann z Dol. Kralovic) proti ministerstvu školství a národní osvěty o zrušení školy v O.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Podáním z 27. března 1927 žádala obec H., aby min. škol. na základě ustanovení § 20 zák. z 19. února 1870 č. 22 z. z. česk. zrušilo školu v O., ježto tato škola, jež ani v době svého zřízení nebyla školou nutnou podle § 1 cit. zák., v důsledku trvalého poklesu dětí školou povinných na všech školách v obvodu školní obce H., se stala zbytečnou a dalším jejím trváním přivozuje se stav jsoucí v odporu s intencemi § 8 zák. č. 22/1870. Nař. rozhodnutím zamítlo min. škol. tuto žádost se zřetelem k § 20 zák. z 19. února 1870 č. 22 z. z. z důvodu, že obecná škola v O. není sice školou po zákonu nutnou podle § 1 cit. zák., za to však považuje ji min. se zřetelem k jejímu vzniku za školu po zákonu nutnou ve smyslu §§ 2 a 3 téhož zák., v každém případě pak za školu plně účelnou a k řádnému vyučování školních dětí z osad O. a H. nutně potřebnou.

O stížnosti na toto rozhodnutí podané uvážil nss takto:

Nss musil se v první řadě zabývatí základní otázkou, zda nař. rozhodnutí jest vůbec způsobilé poškoditi stěžující si obec v jejích právech, neboť jurisdikce nss-u slouží výhradně ochraně práv subjektivních (§ 2 zák. o ss) a nss by překročil svou vlastní kompetenci, kdyby podrobil své kognici výrok správního úřadu také tam, kde subj. právo stěžující si strany není dotčeno.

V § 20 zák. z 19. února 1870 č. 22 z. z. česk., na jehož základě se st-lka zrušení školy v O. domáhala, se stanoví, že veř. škola národní může toliko s povolením min. duchovních záležitostí a vyučování býti opět zavřena, a to jenom tehdá, když není potřebnou školou (§§ 1, 5, 12). Z ustanovení tohoto plyne především, že právo rušiti veř. školy národní vyhradil zákon min. škol., a že tedy nelze bez jeho povolení přikročiti k uzavření existující již veř. školy národní. Leč ustanovení to není toliko předpisem, který upravuje otázku, kdo je po zákonu povolán k rušení veř. škol národních, tedy předpisem kompetenčním, nýbrž má i obsah materielně právní. Omezuje oprávnění min. škol., rušiti existující již veř. školy v tom směru, že vylučuje z oprávnění toho potřebné školy národní a uzákoňuje tedy zásadu, že školy tohoto druhu ani min. škol. zrušiti nesmí. Že by min. škol. byl za určitých předpokladů povinen udělití povolení ke zrušení jiné veř. školy národní, z ustanovení § 20 cit. zák. vyčísti nelze. Naopak doslov předpisu toho (slůvko »může«) nutí

k závěru, že zákonodárce chtěl ponechati zcela volné úvaze min. škol., jakožto nejvyššího orgánu pověřeného správou veškerého vychovávání a vyučování ve státu, pokládá-li v zájmu správy školské za účelné použití oprávnění propůjčeného mu §em 20 zák. č. 22/1870 z. z. či nikoliv.

Jiná jest ovšem otázka, k jejímuž řešení však dnešní stížnost nedává nss-u podnětu, zda min. škol. rozhodnuv se užití svého práva podle cit. ustanovení, mohl by rušiti stávající veř. školu národní, jež není školou potřebnou, zcela libovolně z jakéhokoliv důvodu, či nejsou-li snad v tomto směru jeho právu vytčeny zákonem nějaké meze.

Je-li ustanovení § 20 zák. č. 22/1870 z. z. rozuměti tak, jak shora bylo vyloženo, pak nelze uznati, že by st-lce příslušel před nss-em stihatelný nárok na to, by min. škol. použil svého práva daného mu §em 20 cit. zák. a zrušil k návrhu stěžující si obce obecnou školu v O. Nemohlo proto výrokem žal. úřadu, jímž tento odepřel tak učiniti, býti zasaženo do subj. práv st-lčiny.

Za tohoto stavu věci nemůže padati na váhu ani okolnost, zda žal. úřad svůj výrok o zamítnutí žádosti st-lčiny, opřené o ustanovení § 20 cit. zák., odůvodnil, resp. odůvodnil-li jej dostatečně a konal-li před vyřízením této žádosti nějaké šetření a jaké, resp. jaké stanovisko k výsledkům jeho zaujal. Neboť nelze-li z uvedeného předpisu vyvoditi povinnost žal. úřadu a jí korespondující nárok strany na to, aby úřad za určitých předpokladů veř. školu národní zrušil, pak nelze ani pokládati za nezbytnou formální náležitost rozhodnutí, jež zrušení takové školy odpírá, aby se opíralo o nějaké šetření ve věci té konané a aby bylo opatřeno vůbec nějakým odůvodněním a tedy tím méně odůvodněním řádným.

Č. 9047.

Pojištění sociální: I. * Proti nároku na náhradu podpůrného nákladu podle § 20 odst. 2 zák. č. 221/24 nelze důvodně namítati, že pojištěnci vznikl nárok na dávky již z jiného, dřívějšího pojistného poměru. — II. Pouhým ujednáním pracovní smlouvy nevzniká pojistná povinnost. — III. Předpis § 20 odst. 2 zák. č. 221/24 nežadá, aby pojistný případ nastal v době zaměstnání, o které jde.

(Nález ze dne 7. února 1931 č. 1835.)

Prejudikatura: ad II.: Boh. A 3634/24.

Věc: Heřman Sch. v T. proti zemské správě politické v Praze o náhradu léčebného nákladu.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Okr. nemoc. pojišťovna v T. předepsala st-li výměrem z 27. října 1927 podle § 20 odst. 2 zák. č. 221/24, aby jí nahradil podpůrný náklad za zedníka Ant. P. v částce 3.006 Kč. Stížnosti zaměstnavatelově do výměru toho podané osp v T. nevyhověla. Dalšímu jeho odvolání zsp v Praze nař. rozhodnutím rovněž nevyhověla a v odpor